

29-6-67

Ὁ Ἀδελφὸς Γερώντιμος

Μεγαλειότατε,

Ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ-  
του ἱστάμενος ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν  
καὶ τῆς Ἑλλάδος Ἀπόστολος, ἀπὸ  
τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου ἐφέτος συμ-  
πληροῦνται χίλια ἑννεακόσια ἔτη,  
παρέδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τό-  
κῆρυγμα περὶ τοῦ "ἀγνώστου" Θεοῦ.  
Εἰς τὰς ὀλίγας γραμμάς, τὰς ὁποί-  
ας διέσωσεν εἰς ἡμᾶς ἡ γλαφυρά  
γραφὴς τοῦ ἀφωσιωμένου εἰς αὐτόν  
συνοδοῦ του, ~~τοῦ~~ θεοπνεύστου Εὐαγγε-  
λιστοῦ Λουκᾶ, δυνάμεθα νὰ διακρί-  
νωμεν τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ  
μεγαλοπνόου ἐκείνου κηρύγματος.

Πρῶτον, ὅτι ὁ Θεός  
εἶναι Πνεῦμα. "Οὐκ ὀφείλομεν νομί-

ζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαρά-  
γματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώ-  
που, τό θεῖον εἶναι ὅμοιον". Ταῦτα  
ἀποτελοῦν μόνον τὰ ἐξωτερικά βοη-  
θητικά μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀν-  
θρώπινη ἀδυναμία θά δυνηθῇ νά πλη-  
σιάσῃ τήν ἐσωτερικήν οὐσίαν τοῦ  
Θεοῦ.

Διεκήρυξε, δεύτερον, ὅτι ὁ Θε-  
ός, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ὁ πάνσοφος  
καὶ παντοδύναμος δημιουργός τῶν  
πάντων, "ὁ ποιήσας τόν κόσμον καὶ  
πάντα τὰ ἐν αὐτῷ", εἶναι καὶ ὁ  
προνοητής διὰ τούς πάντας καὶ τὰ  
πάντα. Εἶναι ὁ "οὐρανοῦ καὶ γῆς  
Κύριος", ὁ ὁποῖος δίδει "πᾶσι ζω-  
ήν καὶ πνοήν κατὰ πάντα", διότι  
"ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ  
ἐσμέν". Δέν εἶναι, δηλαδή, ὁ ἡν-  
οῦς.

χρός καί ἀδιάφορος Δημιουργός τῶν  
 φιλοσοφικῶν συστημάτων, ὁ ὁποῖος  
 μετὰ τήν δημιουργίαν τοῦ κόσμου  
 καί τοῦ ἀνθρώπου, ἀπε~~σείρεται~~<sup>οὐρείται</sup> μακράν  
 ἀπ' αὐτοῦ, μή ἐνδιαφερόμενος διά  
 τήν περαιτέρω πορείαν καί τύχην  
 τῶν δημιουργημάτων Του. 'Αλλ' εἶναι  
 ὁ στοργικῶς προνοῶν διά τήν περαι-  
 τέρω διαμόρφωσιν τῶν πλασμάτων Του,  
 τά ὅποια ζωογονεῖ μέ τήν δημιουρ-  
 γικήν πνοήν Του καί τά ὅποια πε-  
 ριβάλλει μέ τήν θαλπωρήν τῆς βεβαι-  
 ότητος περί τῆς ὑπάρξεώς Του καί  
 τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας Του.

Διεκήρυξε, τρίτον, ὅτι ἐνῶ ὁ  
 Θεός εἶναι τό πᾶν διά πάντα τά  
 πλάσματά Του, ὁ ἴδιος εἶναι τόσον  
 τέλειος καί αὐτάρκης, ὥστε δέν ἔ-  
 χει οὐδεμίαν ἀνάγκην νά ὑπηρετῇ-

ται "ὑπό χειρῶν ἀνθρώπων", οὔτε  
 ἔχει οἷανδ' ἄποτε χρεῖαν ἡμῶν ἢ οἷ-  
 ουδ' ἄποτε ἄλλου δημιουργήματός Του  
 ἢ νά κατοικῇ ἐν "χειροποιήτοις να-  
 οῖς". Ἡ Πρόνοιά Του μάς παρέχε-  
 ται δωρεάν, χωρίς νά ἔχη Ἐκεῖνος  
 ἀνάγκην οἷασδ' ἄποτε ἐξ ἡμῶν πρὸς  
 Αὐτόν ἀνταποδόσεως.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, ὁ κορυφαῖ-  
 ος Ἀπόστολος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου  
 βράχου διεκήρυξεν ὡσαύτως καὶ ἄλ-  
 λας ἰδιότητες περὶ τοῦ "ἀγνώστου  
 Θεοῦ", αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἄμεσον συν-  
 ἀφειαν πρὸς τὰς μεταξύ ἡμῶν τῶν  
 ἀνθρώπων σχέσεις. "Ἦτοι,

διεκήρυξε, τέταρτον, ὅτι ὁ  
 Θεός <sup>Θεός</sup> εἶναι/πάντων ἀνεξαίρετως τῶν  
 ἀνθρώπων. Δέν εἶναι Θεός ἐνός ἑ-  
 θνους ἢ μιᾶς φυλῆς, οὔτε Θεός μιᾶς

μόνον περιοχῆς τῆς γῆς. Εἶναι ὁ  
 Θεός. Ὁ Θεός, τόν ὁποῖον ὁ Ἀπό-  
 στολος Παῦλος μᾶς ἐφανερώσεν, εἶ-  
 ναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποῖος ἐδημιούργη-  
 σεν "ἐξ ἑνός αἵματος πᾶν ἔθνος ἄν-  
 θρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τό πρό-  
 σωπον τῆς γῆς". Ἐπομένως, αἱ τιθ-  
 θέμεναι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων δια-  
 κρίσεις καί οἱ δημιουργούμενοι ἄ-  
 νά μέσον τῶν ἀνθρώπων διαχωρισμοί  
 εἶναι ἰδικά μας κατασκευάσματα καί  
 ὄχι τοῦ Θεοῦ. Φυλετικά ἢ ἄλλαι  
 διακρίσεις, θεωρεῖται περί ἀνωτέρας  
 καί κατωτέρας ποιότητος ἀνθρώπων  
 καί τά ὅμοια, εἶναι ξένα πρός τήν  
 ἀληθινήν οὐσίαν καί τοῦ Θεοῦ καί  
 τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνός  
 μέν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔχει τήν καταγω-

γῆν του, διότι "γένος ἐσμέν... τοῦ Θεοῦ", ἀφ' ἐτέρου δέ πρὸς τὸν Θεὸν κατευθύνεται. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔχει ἐνθέσει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀσίγαστον ἐπιθυμίαν τῆς ἀναζητήσεως καὶ τοῦ Δημιουργοῦ του καὶ τοῦ αἰωνίου προορισμοῦ του. Δέν δύναται νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, εἰάν δέν κατορθώσῃ νὰ ἀποθέσῃ τὸν ἑαυτὸν της εἰς τὴν στοργικὴν ἀγκάλην τοῦ Θεοῦ. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος "ἐποίησε πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων ᾔητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτόν καὶ εὕροιεν".

Τέλος, πέμπτον, ὁ φλογερός Ἀπόστολος δέν ᾔτο δυνατόν νὰ μὴ

ὑπογραμμίσῃ καί μίαν ἄλλην ἰδιό-  
τητα τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἐξαι-  
ρετικῶς συγκινοῦσαν τόν ἄνθρωπον.  
Εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία τόν παρη-  
γορεῖ καί τόν ἐνισχύει καί τόν  
καθιστᾷ ἱκανόν νά ἀντιμετωπίζῃ  
καί τάς μεγαλυτέρας δυσκολίας  
καί τά πλέον δυσυπέρβλητα ἐμπό-  
δια τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐκεῖνη, κατά  
τήν ὁποίαν αἰσθανόμεθα τόν Θεόν  
"οὐ μακράν ἀπό ἐνός ἐκάστου ἡμῶν  
ὑπάρχοντα", ἀλλά πλησίον μας, ἐν  
στενῇ καί ἀδιακόπῳ ἐπαφῇ πρός ἡ-  
μᾶς εὐρισκόμενον, διότι "ἐν αὐτῷ  
ζῶμεν καί κινούμεθα καί ἐσμέν".  
Μᾶς περιβάλλει, μᾶς σκεπάζει, μᾶς  
περιφρουρεῖ ἡ συνεχής, φωτεινή  
καί ἄμαχος στοργική παρουσία Του.  
Ἀκόμη καί ὅταν ἡμεῖς ἀμαρτάνω-

μεν καί ἐξ ἐντρο<sup>π</sup>ῆς ἢ συναισθήσε-  
ως τῆς ἐνοχῆς μας θέλομεν νά Τόν  
~~ἀποφύγωμεν καί τοί~~  
(ἐγκαταλείπωμεν, Ἐκεῖνος δέν μᾶς  
ἀφίνει, ἀλλά "πιστός μένει".

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, πρό δε-  
καεννέα ὁλοκληρῶν αἰώνων διεζω-  
γράφισεν ὁ θεῖος ὄντως Ἀπόστολος  
ἐνώπιον τῶν φιλοπεριέργων Ἀθηναί-  
ων, "ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου",  
τήν εἰκόνα τοῦ "ἀγνώστου Θεοῦ",  
ὅπως οὗτος ἀπεκαλύφθη εἰς τούς  
ἀνθρώπους διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος,  
παθόντος καί ἀναστάντος Υἱοῦ Του,  
τοῦ Ὁποίου τό ἀκατάληπτον μυστή-  
ριον τοῦ Πάθους Του, ἀποτελεῖ τό  
κορύφωμα τῆς ὑπέρ τοῦ κόσμου ἀγά-  
πης ~~Του~~ καί στοργῆς Του.

"Ἐκτοτε, κατά τούς ἐν τῷ μετα-  
ξύ διαρρεῦσαντας δεκαεννέα αἰῶνας,

ἔπρεπεν ὁ τότε "ἄγνωστος θεός",  
νά εἶχε γίνεῖ εἰς τοὺς πάντας  
οἰκεῖτος. Παρά ταῦτα, οὗτος ἔξα-  
κολουθεῖ νά εἶναι ἐν πολλοῖς ἄ-  
γνωστος.

Καί εἶναι πρῶτον ἄγνωστος εἰς  
τοὺς ἄθείους, οἱ ἄθεοι, ἄλλοι μέν  
ἐξ ἀνεπαρκοῦς γνώσεως, ἄλλοι δέ  
ἐκ παρεξηγήσεως, δέν ἐπιθυμοῦν νά  
Τόν γνωρίσουν. Ἐν πολλοῖς ἐξ  
ὕπαιτιότητός μας, ἔχουν σχηματί-  
σει εἰς τήν ψυχήν των ἕνα κακέκτυ-  
πον τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ, τόν ὁ-  
ποῖον ἀποστρέφονται καί ἀρνοῦνται  
ἐπιμόλως νά Τόν πλησιάσουν καί  
καί νά Τόν γνωρίσουν.

Δεύτερον, ἔξακολουθεῖ νά εἶ-  
ναι ἄγνωστος εἰς τοὺς ὁπαδοὺς

ἄλλων θρησκειῶν ἢ τοὺς εἰδωλολά-  
τρας. "Ἄλλοι μὲν διότι δέν εἶχαν  
μέχρι σήμερον τήν εὐκαιρίαν νά γνω-  
ρίσουν τόν "ἄγνωστον Θεόν", ἄλλοι  
δέ διότι τήν εἰκόνα Του τήν ἔχουν  
θολώσει αἱ ἀδυναμίαι καί τά ἐλαττώ-  
ματα ἡμῶν τῶν φερομένων ὡς ἰδικῶν  
Του, ὅχι μόνον ~~δε~~ δέν ἠθέλησαν νά Τόν  
γνωρίσουν, ἀλλά καί μέ περιφρόνη-  
σιν ἀποστρέφουν τό πρόσωπόν των  
ἀπ' Αὐτοῦ.

Τέλος, ὁ "ἄγνωστος Θεός" ἐξα-  
κολουθεῖ νά εἶναι ἄγνωστος καί εἰς  
ἡμᾶς ~~ἐκκομῇ~~ τοὺς λεγομένους Χριστιανούς.  
Συνεχίζει νά εἶναι ἄγνωστος ὁ Θεός  
ὅχι ἀπό τῆς δογματικῆς ἀπόψεως. Οἱ  
Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, καί αἱ  
Οἰκουμενικάς της Σύνοδοι, κατέστη-

σαν ἤδη ἀπὸ αἰώνων γνωστάς ὅλας ἐκείνας τὰς ἰδιότητας τοῦ Θεοῦ, αἱ ὁποῖαι δύνανται μέχρις ἐνός βαθμοῦ νὰ γίνουν ἀντιληπταί ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν. Ἐπομένως, ὁ Θεός ἐξακολουθεῖ καί δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ εἶναι ἀκόμη ἄγνωστος ὅχι ὡς δόγμα, ἀλλ' ὡς βίωμα. Δέν εἶναι ἄγνωστος τόσον εἰς τὸν νοῦν μας, ὅσον εἰς τὴν καρδίαν μας, ὅχι τόσον εἰς τὰς γνώσεις μας, ὅσον εἰς τὴν ζωὴν μας. Δέν ζῶμεν "ἐν Χριστῷ". Ἐντεῦθεν καί δέν εἴμεθα ~~ἐν~~ ἐπιστολή Χριστοῦ", γινωσκομένη καί ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων" (Β' Κορ. γ', 3.2.).

Πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν εἰλικρινεῖαν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὴν εἰ-

κόνα τοῦ "ἀγνώστου Θεοῦ", τόν 'Ο-  
ποῖον ἐκήρυξεν ὁ οἰκουμενικός τῶν  
'Εθνῶν 'Απόστολος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ  
τούτου βράχου, εἴτε ἔχομεν διὰ τῆς  
ἀμελείας μας ἀμαυρώσει εἴτε διὰ τῶν  
σφαλμάτων μας καί τῶν παραποιήσεων  
μας παραμορφώσει. Διὰ τοῦτο, "ἄ-  
γνωστος" ἀκόμη ἐν πολλοῖς ~~εἰς~~ <sup>ἐν</sup> τοῦς  
νέους, ~~Δ~~ ἐν ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτῶν τήν  
ἔλξιν ἐκείνην, τήν ὁποίαν ἡ ἐπανα-  
στατική Του μορφή καί τό ριζοσπα-  
στικό Του μήνυμα θά ἔπρεπε νά ἔχη.  
"Ἄγνωστος" ἐπίσης κατὰ τό πλεῖστον  
καί εἰς τοῦς ἐνῆλικας, δέν ἀποτελεῖ  
καί δι' αὐτούς τήν μοναδικήν καί  
ἀναντικατάστατον βάσιν τῆς ἐπιλύσε-  
ως πάντων τῶν προβλημάτων των. "Ἄ-  
γνωστος" ἀκόμη ἐν τῇ οὐσίᾳ Του εἰς  
τό μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀνθρωπό-

τητος· δέν ένώννει εἰς τόν βαθμόν,  
ὁ ὁποῖος θά ἔπρεπε νά ἀναμένεται,  
τούς λευκοὺς μετά τῶν ἐγχρώμων καί  
τούς ἐγχρώμους μετά τῶν λευκῶν,  
ὥστε ~~οἱ~~ πάντες νά ἡσθανόμεθα, ὅτι  
προερχόμεθα "ἐξ ἐνός αἵματος".

"Ἄγνωστος" ὡσαύτως καί μεταξύ  
τῶν κυριωτέρων κοινωνικῶν στρω-  
μάτων, δέν ἀποτελεῖ τόν συνδετι-  
κόν κρίκον, ὁ ὁποῖος θά ἔπρεπε νά  
φέρῃ εἰς ἐνότητα τοὺς ἀστούς μετά  
τῶν προτελαρίων καί τοὺς προτε-  
λαρίους μετά τῶν ἀστῶν. Ἀκόμη  
καί μεταξύ αὐτῶν τῶν θεολόγων  
καί ἡμῶν τῶν κληρικῶν παραμένων  
εἰσέτι "ἄγνωστος", δέν ἐπενεργεῖ  
εἰς τοιοῦτον βαθμόν ἐπὶ τῶν ψυ-  
χῶν καί τοῦ πνεύματός μας, ὥστε

νά κατανοοῦμεν, ὅσον τοῦτο εἶναι  
δυνατόν εἰς τήν ἀνθρωπίνην ἀντί-  
ληψιν, ποῖα εἶναι ἡ ἐσωτέρα οὐσία ~~το~~  
τοῦ Θεοῦ καί πρὸς τίνα "τό θεῖον  
εἶναι ὅμοιον", εἰς τρόπον ὥστε νά  
ἐξομαλύνωμεν τάς ὑπαρχούσας δια-  
φοράς καί νά συναντηθῶμεν ~~ἐπὶ~~ <sup>ἐν</sup> τῆς  
μιᾶς καί μοναδικῆς ἀποκαλυφθείσης  
καί ὑπὸ τῶν 'Αγίων 'Αποστόλων καί  
τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς 'Εκκλησί-  
ας κηρυχθείσης 'Αληθείας.

Διὰ πάντα ταῦτα, τό πνεῦμα τοῦ  
Μεγάλου 'Αποστόλου ἐξακολουθεῖ νά  
"παροξύνεται", βλέποντος "κατεί-  
δωλον οὔσαν" ὅχι μόνον ταύτην τήν  
πόλιν, ἀλλά καί τήν ἀνθρωπότητα <sup>αὐτήν</sup>  
ὁλόκληρον. 'Ιδιαιτέρως "παροξύνε-  
ται" τό πνεῦμα τοῦ 'Αποστόλου,

διότι παρατηρεῖ, ὅτι εἶναι "κατείδωλοι" ἀκόμη καὶ χῶραι, εἰς τὰς ὁποίας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐμῶχθησε καὶ ὅπου "νύκτα καὶ ἡμέραν" ἐργαζόμενος καὶ "μετὰ δακρύων νοουθετῶν" ἐκαστον ἐκήρυξεν "ἀδάπανον" τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

"Παροξύνεται" τό πνεῦμα τοῦ Ἀποστόλου, βλέποντες ἐξακολούθοῦσαν ἀκόμη καὶ σήμερον τήν κυριαρχίαν ~~τῶν~~ διαφόρων εἰδώλων. Διὰ τοῦτο μέ ἰκέτιδας χεῖρας καὶ μέ ὑγρούς τούς ὀφθαλμούς ποιεῖται ἔκκλησιν πρὸς πάντας καὶ μᾶς καλεῖ νά Τόν μιμηθῶμεν· νά τόν μιγῇθῶμεν εἰς τόν ἱεραποστολόν ζῆλον πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ "ἀγνώστου", ἀλλά καὶ μόνου ἀλη-

θινοῦ Θεοῦ· μάς καλεῖ νά Τόν μι-  
μηθῶμεν εἰς τήν φλόγα τῆς ἀγάπης  
~~του~~, μέ τήν ὁποίαν περιετύλιγεν  
ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τήν ἀνθρω-  
πότητα ὁλόκληρον. "Τίς ἀσθενεῖ",  
ἔγραφεν, "καί οὐκ ἀσθενῶ; Τίς  
σκανδαλίζεται καί οὐκ ἐγώ πυροῦ-  
μαι;" (Β' Κορ. ια', 29). Μέχρις  
αὐτῆς τῆς θυσίας ἔφθανεν ἡ ἀνεξ-  
άντλητος καί ἡ τά πάντα καί τοὺς  
πάντας ἐναγκαλιζομένη ἀγάπη του.  
"Μιμηταί μου γίνεσθε", φωνάζει  
πρός ἡμᾶς, ~~δέν τόν ἀκούομεν;~~ "Μι-  
μηταί μου γίνεσθε, καθώς καὶ γώ  
Χριστοῦ" (Α' Κορ. ια', Ι). "Ἄς ἀ-  
κούσωμεν τήν γεμάτην πόνον καί  
παράπονον αὐτήν ἔκκλησιν τοῦ 'Α-  
ποστόλου ἡμεῖς οἱ κληρικοί· ἰδι-  
αιτέρως ὅσοι ἀπό ἡμᾶς ὄχι μόνον

δέν τόν μιμούμεθα, ἀλλά καί μέ τάς  
στρεβλάς καί πεπλανημένας ἀντιλή-  
ψεις μας, ἀκόμη δέ περισσότερο  
μέ τήν ~~ἀνάρμοστον~~ <sup>ἐκείνην ἐκείνην ἀνάρμοστον</sup> ζωήν μας ἢ καί  
μέ μόνην τήν χλιαρότητά μας τόν  
παραποιοῦμεν καί γινόμεθα αἰτία  
νά κατασυκοφαντῇται καί αὐτός καί  
ὁ Κύριός του καί Κύριός μας.

Ὡς ἰδιαιτέρως ποιεῖται ἔκ-  
κλησιν ὁ γίγας Ἀπόστολος πρὸς  
τούς νέους ~~θεολόγους~~ <sup>καὶ δὲ πρὸς τοὺς</sup>, οἱ ὅποιοι  
χλιαροί ἢ καί ἀδιάφοροι ἐξακολου-  
θοῦν καὶ κατακρατοῦν διὰ τόν ἑαυ-  
τόν των πολὺ ἢ καί ὀλόκληρον ἀπό  
τό ὀφειλόμενον πρὸς τόν Κύριον  
καί ~~πρὸς~~ τόν λαόν Του χρέος μας. Πλή-  
ρης ἀπορίας καί καταπλήξεως, προσ-  
βλέπει ὁ Μέγας Ἀπόστολος πρὸς

αὐτούς καί διερωτᾶται πῶς δύναν-  
ται νά παρατηροῦν ἀπαθεῖς χιλίους  
καί πλέον σιγήσαντας ἄμβωνας τῶν  
ἄνευ ἐφημερίων χωρίων μας· χίλια  
καί πλέον ἐσβεσμένα θυσιαστήρια  
τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, χιλίους  
καί πλέον βωβούς κώδωνας τῶν χω-  
ρίων, τά ὅποῖα ἀπό ἐτῶν πολλῶν  
στεροῦνται τοῦ πνευματικοῦ ὁδη-  
γοῦ καί πατρός των. "Εκπληκτος  
καί κατατεθλιμμένος διερωτᾶται  
διατί οἱ νέοι θεολόγοι, οἱ ὅποῖ-  
οι παραπονοῦνται, ὅτι "οὐδεὶς αὐ-  
τοῦς ἐμισθώσατο" δέν συγκινοῦνται  
ἀπό τό θέαμα ἐνός καί πλέον ἐκα-  
τομμυρίου ψυχῶν, αἱ ὅποῖαι κατά-  
ξηροι ἀναμένουν τήν δρόσον τοῦ  
ζωογόνου κηρύγματος περί τοῦ "ἀ-

γνωστού Θεοῦ". Ἐπὶ πόσον ἀκόμη  
θά τάς ἀφίσουν νά περιμένουν; Πό-  
τε θά θελήσουν νά ἐμφανισθοῦν  
ἐνώπιόν των ἕνας ἕκαστος ἐξ αὐ-  
τῶν καί ὅπως τότε ὁ Ἀπόστολος  
Παῦλος ~~πρὸς τοὺς ἀθηναίους~~ <sup>νά τοὺς εἶπη,</sup> "ὅν οὖν ἀγνο-  
οῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ κατ-  
ταγγέλλω ὑμῖν".

Μέ τήν θερμήν αὐτήν ἐκκλησίαν  
τοῦ Ἀποστόλου τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι  
πονοῦν τήν Ἐκκλησίαν μας, τήν  
Χώραν μας καί τόν Λαόν της ἅς  
ἐπιτρέψουν νά συνενωθῇ καί ἡ  
"Ἐκκλησις τοῦ Προκαθημένου της.  
Τοὺς καλεῖ νά ἔλθουν ἄρωγοί καί  
συνεργάται εἰς τό συνεχιζόμενον  
ἔργον τοῦ Ἀποστόλου, εἰς τό αἰ-  
ώνιον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς  
τόν ἔργον ὑπέρ τῆς δόξης καί φω-  
τισμοῦ τῆς Πατρίδος μας. -